

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: J. H., bytem X, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.4.2010 č.j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (ČSSZ) ze dne 29.4.2010 č.j. X, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení (PSSZ) č.j. X ze dne 22.2.2009, jímž bylo podle ust. § 8 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění platném do 31.12.2008, rozhodnuto tak, že nemocenské pojištění žalobkyně jako zaměstnance uvedeného v ust. § 2 odst. 2 téhož zákona u zaměstnavatele Česká podnikatelská pojišťovna a.s. Vienna Insurance Group a.s. zaniká dnem 6.9.2007.

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že dne 13.11.2008 na základě zdravotního stavu obdržela od ošetřujícího lékaře pracovní neschopenku, kterou ten samý den odevzdala zaměstnavateli. Vzhledem k tomu, že ve výplatním termínu neobdržela tzv. nemocenskou, obrátila se s dotazem na zaměstnavatele. Ten jí odpověděl, že se rozhodl ukončit vyplácení náhrady mzdy, a to zpětně. Zároveň tuto informaci zaslal PSSZ a odůvodnil to tím, že se bude dne 16.12.2008 konat u Městského soudu v Praze jednání, kde žalobkyni bude definitivně

ukončen pracovní poměr k 31.12.2003, rozhodnutí bude pravomocné pravděpodobně až v lednu, a neví tedy, zda vznikl nárok na nemocenské dávky. Žalobkyně požádala pak o zaslání výpovědi od zaměstnavatele společně se zápočtovým listem a potvrzením důchodových listů atd. Místo toho zaměstnavatel uvedl, že nevykonávala pracovní činnost na pracovišti ode dne 12.2.2008, neboť dle písemných pokynů nadřízeného zaměstnance se měla věnovat studiu písemných materiálů doma. Toto opatření bylo reakcí na oznámení, že žalobkyně není schopna vykonávat práci v terénu ze dne 3.3.2008. Žalobkyně uvedla, že toto není pravdivé, neboť za celou dobu po nástupu do zaměstnání na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze dne 2.10.2006 nikdy nepožádala o změnu svého pracovního zařazení a v žádném případě nepožádala o uvolnění z pracovních povinností na základě zdravotního stavu.

Žalobkyně uvedla, že ČSSZ aplikovala na její případ stanovisko Nejvyššího soudu ČR, kde je uvedeno: *„Zaměstnavatel ještě před skončením sporu o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru může znovu začít zaměstnanci přidělovat práci podle pracovní smlouvy, aniž by současně musel přistoupit na jeho stanovisko o neplatnosti rozvázání pracovního poměru.“* Žalobkyně spatřuje v tom pochybení ČSSZ, neboť toto stanovisko dle jejího názoru nelze aplikovat na její případ, a to z důvodu, že v době, o kterou se jedná, již pracovala na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, a to od 2.10.2006, a tento stav trval až do dalšího pravomocného rozsudku, který nabyl právní moci až v dubnu roku 2009. O nemocenské dávky na základě pracovní neschopnosti požádala 13.11.2008, nemohlo se v žádném případě jednat o ukončení nemocenského pojištění ke dni 6.9.2007.

Žalobkyně odkázala na ust. § 61 - § 64 zákoníku práce, kde jsou upravena práva a povinnosti účastníků pracovního poměru v období, v němž jsou jejich vztahy sporné v důsledku rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením nebo zrušením ve zkušební době, které učinil zaměstnavatel a jehož platnost zaměstnanec neuznává. Žalobkyně uvedla, že pokud soud žalobě zaměstnance o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru pravomocným rozhodnutím vyhověl a jestliže pracovní poměr nadále trvá, neboť zaměstnanec oznámil zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, byl tím stav nejistoty ve vztazích mezi účastníky pracovního poměru odstraněn a jejich poměry se po právní moci rozhodnutí nadále řídí jen pracovní smlouvou a příslušnými pracovněprávními předpisy. V případě, že zaměstnavatel po právní moci rozhodnutí soudu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru nepřiděluje v rozporu s ust. § 35 odst. 1 písm. a) zákoníku práce zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, jde o překážku v práci na straně zaměstnavatele podle ust. § 130 odst. 1 zákoníku práce. Zaměstnanci po dobu, po niž mu zaměstnavatel nepřiděluje práci podle pracovní smlouvy, náleží náhrada mzdy ve výši průměrného výdělku a tuto náhradu nelze snížit, popř. nepřiznat, i kdyby o to zaměstnavatel žádal. Tím, že po právní moci rozhodnutí soudu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru nepřiděloval zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, zaměstnavatel porušil svou právní povinnost. Vznikla-li zaměstnanci následkem porušení této povinnosti škoda, je mu zaměstnavatel povinen poskytnout kromě náhrady mzdy podle ust. § 130 odst. 1 zákoníku práce též náhradu škody podle ust. § 187 odst. 2 zákoníku práce. Žalobkyně uvedla, že v zaměstnání byla rozhodně v roce 2008 více než jeden den, neboť do dnešního dne neobdržela od zaměstnavatele výpověď. Žalobkyně nikdy nežádala o změnu pracovního zařazení nebo o uvolnění z pracovních povinností. Naopak po návratu do zaměstnání v srpnu 2006 od samého počátku požadovala a trvala na svém původním pracovním zařazení. Její zařazení bylo vedoucí pobočky v Jablonci nad Nisou. Dle žalobkyně požadavek zaměstnavatele na pracovníci v terénu byl neoprávněný a v rozporu s rozsudkem. Žalobkyně uvedla, že PSSZ a následně ČSSZ řádně nezjistila skutečný skutkový stav věci, neboť

rozhodnutí opírá o výkonnost – posuzuje počty uzavřených smluv (neuzavírá smlouvy = nepracuje) – pracovní poměr žalobkyně nebyl vázán počtem uzavřených smluv. Žalobkyně uvedla že se rozhodnutí opírá o nepravdivé tvrzení, že jde o překážku z její strany, nikdy nepožádala ale o změnu svého pracovního zařazení ani o uvolnění z pracovních povinností na základě zdravotního stavu, naopak trvala na svém původním pracovním zařazení (vedoucí pobočky), takže požadavek na terénní pracovníci ze strany zaměstnavatele byl neoprávněný a v rozporu s ustanovením Nejvyššího soudu. Žalobkyně uvedla, že do zaměstnání opět nastoupila až po dohodě po pravomocném rozhodnutí soudu ze srpna 2006 od 2.10.2006. Do dnešního dne jí nebyla dána výpověď ze zákona zaměstnavatelem. Žalobkyně proto žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila a setrvala na stanovisku, které zaujala v napadeném rozhodnutí. Provedla v tomto vyjádření rekapitulaci řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Konstatovala, že mezi účastníky je nesporný počátek pojistného vztahu dne 2.10.2006. Uvedla, že doba skutečného výkonu práce žalobkyně v období od 2.10.2006 do 6.9.2007 byla PSSZ posouzena jako doba účasti na nemocenském pojištění podle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném do 31.12.2008, dle kterého se za zaměstnance v pracovním poměru pro účely tohoto zákona považuje též osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik tzn. v daném případě nebyla mezi účastníky pracovněprávního vztahu sjednána pracovní smlouva a práce byla vykonávána na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 23 Co 125/2006-82 ze dne 17.5.2006, kterým bylo mimo jiné rozhodnuto, že ukončení pracovního poměru žalobkyně ke dni 31.12.2003 je neplatné. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.5.2006 však byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR č.j. 21 Cdo 3123/2007-129 ze dne 7.8.2008 a dle vysloveného právního názoru tohoto soudu uvedeného v odůvodnění rozsudku byl vydán rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 16 Co 416/2008-150 ze dne 10.2.2009. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. 15 C 76/2004 ze dne 5.1.2005, který nabyl právní moci dne 3.4.2009 ve znění rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 16 Co 416/2008-150 ze dne 10.2.2009 bylo rozhodnuto, že se zamítá žaloba, jíž se žalobkyně domáhala určení, že ukončení pracovního poměru ke dni 31.12.2003 je neplatné.

K žalobní námitce, že PSSZ dne 20.1.2009 zahájila správní řízení a už na samotném počátku nedodržela zákonem stanovenou lhůtu a tak tomu bylo po celou dobu řízení, žalovaná odkázala na uvedené skutečnosti, které jsou doloženy spisovou dokumentací a na svá předchozí rozhodnutí, kterými byla zamítnuta odvolání proti usnesení prvoinstančního orgánu o přerušení souvisejícího řízení ve věci sporu o nárok na nemocenské a odkázala také na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že vydání meritorních rozhodnutí ve věci pojistného poměru a ve věci nároku na nemocenské bylo odvislé zejména od pravomocných rozhodnutí soudu a od vyjádření účastníků řízení.

Žalovaná se vyjádřila i k tvrzení žalobkyně, že nebyla dodržena rovnost účastníků při stanovení lhůt. Uvedla, že nerovnost mezi účastníky nebyla shledána, neboť PSSZ byla v písemnosti ze dne 16.12.2009 stanovena žalobkyni pětidenní lhůta pro vyjádření a v písemnosti ze dne 8.1.2010 byla stanovena pětidenní lhůta i zaměstnavateli. Žalovaná uvedla, že se žalobkyně písemným sdělením ze dne 4.12.2009 vyjádřila k zahájenému řízení včas, ale k samotnému výkonu pracovní činnosti v letech 2006 – 2008 žádné konkrétní údaje neuvedla. Proto byla dopisem ze dne 16.12.2009 vyzvána ke sdělení, zda v uvedeném období vykonávala stále stejný druh činnosti, v jakém období a kdy naposledy skutečně pracovní činnost vykonávala.

Žalovaná uvedla, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vypořádala s námitkou žalobkyně týkající se údajného tvrzení žalované, že PSSZ ani ČSSZ nemohou kontrolovat akciovou společnost. Žalovaná uvedla, že se s námitkou žalobkyně, že zaměstnavatel porušil ust. § 29 odst. 1 a § 21 odst. 1 písm. e) zákona č. 582/1991 Sb., přičemž žalobkyni nebyl doručen zápočtový list, potvrzení důchodových listů apod., ČSSZ uvedla, že se jimi zabývala v odůvodnění jednotlivých rozhodnutí. Uvedené nemohlo být předmětem odvolacího řízení, ačkoli se jedná o skutečnosti související. Věcnou správnost navazujících dokladů je možné zajistit nejdříve po právní moci meritorních rozhodnutí, kterými budou odstraněny sporné skutečnosti mezi účastníky řízení.

K námitce žalobkyně, že nemocenské pojištění nemohlo skončit ke dni 6.9.2007, neboť bylo třeba vycházet z toho, že vykonávala pracovní činnost ode dne 2.10.2006 na základě pravomocného rozsudku městského soudu a tento stav trval až do dalšího pravomocného rozsudku, který nabyl právní moci až v dubnu 2009, ČSSZ odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a uvedla, že ve svém rozhodnutí č.j. X ze dne 30.7.2009 o odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci nároku na nemocenské uvedla: „Doba skutečného výkonu práce paní J. H. ode dne 2.10.2006 byla PSSZ posouzena jako doba účasti na nemocenském pojištění podle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb. ve znění platném do 31.12.2008, dle kterého se za zaměstnance pro účely tohoto zákona považuje i osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik, tzn. v daném případě nebyla mezi účastníky pracovněprávního vztahu sjednána pracovní smlouva a práce byla vykonávána na základě rozhodnutí soudu. Předmětné rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17.5.2006 bylo zrušeno rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR č.j. 21 Cdo 3123/2007-129 ze dne 7.8.2008 a následně bylo ve věci rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 16 Co 416/2008-150 ze dne 10.2.2006, kterým byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. 15 C 76/2004 ze dne 5.1.2005 o zamítnutí žaloby. Odvolací orgán shledává shora uvedené posouzení faktického výkonu práce jmenované ode dne 2.10.2006 v souladu s platnou právní úpravou, skutkovým stavem věci i v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu ČR č.j. Cpjn 4/2004 ze dne 9.6.2004, které bylo přijato na základě ust. § 14 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudců a o změně některých dalších zákonů, v platném znění, v zájmu zajištění jednotného rozhodování soudů ve věcech nároků z neplatného rozvázání pracovního poměru, jež mají zásadní dopad do právních poměrů účastníků pracovněprávních vztahů. Podle shora uvedeného stanoviska Nejvyššího soudu ČR nároky z neplatného rozvázání pracovního poměru upravuje ust. § 61 a násl. zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění platném do 31.12.2006 (dále jen zákoník práce), dle kterého *„ukončí-li zaměstnavatel se zaměstnancem neplatně pracovní poměr a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy. Zaměstnavatel ještě před skončením sporu o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru může znovu začít zaměstnanci přidělovat práci podle pracovní smlouvy, aniž by současně musel přistoupit na jeho stanovisko o neplatnosti rozvázání pracovního poměru. Dnem, ke kterému zaměstnavatel vyzval zaměstnance k opětovnému nástupu do práce, zaniká povinnost zaměstnavatele poskytovat zaměstnanci náhradu mzdy podle ust. § 61 odst. 1 zákoníku práce.“* Podle názoru žalované ust. § 61 odst. 1 zákoníku práce není zaměstnanci, který u soudu podal návrh na určení, že ukončení pracovního poměru je neplatné a návrhovateli náleží náhrada mzdy, zaručit příjem od zaměstnavatele až do skončení probíhajícího soudního sporu. Účelem náhrady mzdy poskytované podle uvedeného ustanovení by mělo být nahradit újmu „pouze tomu zaměstnanci“, kterému po neplatném

rozvázání pracovního poměru zaměstnavatel v rozporu s ust. § 35 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona přestal přidělovat práci podle pracovní smlouvy, ačkoli zaměstnanec trval na tom, aby ho dále zaměstnával a současně byl tento zaměstnanec připraven, ochoten a schopen konat práci podle pracovní smlouvy.

V citovaném stanovisku Nejvyššího soudu ČR se dále uvádí: „*Nemůže-li zaměstnanec konat práci podle pracovní smlouvy v důsledku dočasné pracovní neschopnosti, karantény nebo z důvodu jiné důležité osobní překážky v práci, při níž dle ust. § 127 zákoníku práce zaměstnanci nepřísluší náhrada mzdy, nemá nárok ani na náhradu mzdy podle ust. § 61 odst. 1 zákoníku práce. Nároky na dávky nemocenského pojištění náležející zaměstnanci po dobu trvání těchto překážek v práci upravují zvláštní právní předpisy.*“

Žalovaná uvedla, že při dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně ode dne 13.11.2008 vznikl spor o nárok na nemocenské. Vydání rozhodnutí o nároku na nemocenské závisí na existenci či neexistenci pojistného poměru, přičemž žalobkyně nesouhlasila s posouzením pojistného vztahu u uvedeného zaměstnavatele v rozhodnutí PSSZ č.j. 41071/140-6311-26.1.2009-1/09-SPOR-An/16 ze dne 1.6.2009 ve sporu o nárok na nemocenské. Vzhledem k tomu, že ve sporu o nárok na nemocenské a ve sporu o trvání pojistného poměru nelze rozhodnout ve společném řízení jedním rozhodnutím, bylo PSSZ zahájeno řízení ve věci pojistného poměru a řízení ve věci nároku na nemocenské bylo přerušeno do vydání pravomocného rozhodnutí ve věci zániku, popř. trvání pojistného poměru podle ust. § 84 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v platném znění.

K námitce žalobkyně týkající se neobdržení výpovědi z pracovního poměru, ČSSZ odkázala na odůvodnění rozhodnutí ze dne 30.7.2009, kterým bylo zrušeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu v souvisejícím řízení ve věci sporu o nárok na nemocenské a současně byl vydán podnět tomuto správnímu orgánu na zahájení řízení ve věci pojistného poměru. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí se mimo jiné uvádí: „*V případě, že by byl soudem vydán pravomocný rozsudek s výrokem o neplatném ukončení pracovního poměru ke dni 31.12.2003, pak by pracovní poměr byl posuzován jako pracovní poměru sjednaný na dobu neurčitou a pojistný poměr jmenované by dosud trval bez ohledu na skutečnost, zda jmenovaná po dni 31.12.2003 pro zaměstnavatele vykonávala pracovní činnost. V daném případě však pracovní poměr jmenované k organizaci platně skončil k datu 31.12.2003. Vzhledem k tomu, že na základě rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 23 Co 125/2006-82 ze dne 17.5.2006 došlo k nástupu paní H. do zaměstnání dne 2.10.2006, pak na základě vykonávané pracovní činnosti je pro účely zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném do 31.12.2008, považována za zaměstnance ve smyslu ust.m § 2 odst. 2 tohoto zákona. Námitka jmenované, že nástupem do zaměstnání dne 2.10.2006 se pracovní poměr změnil na pracovní poměr na dobu neurčitou, je mylná, neboť z tohoto pohledu by rozsudek soudu v předmětné věci nezpůsobil žádné právní účinky.*“

Žalovaná z důvodů shora uvedených proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.r.s.), napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto při jednání. Soud vyšel z podkladů, které měly správné orgány obou stupňů k dispozici při rozhodování ve věci posouzení zániku pojistného poměru žalobkyně. Městský soud v Praze věc na základě těchto podkladů posoudil takto:

PSSZ rozhodnutím ze dne 22.2.2010 č.j. 41071/110-6311-9.11.2009-909NEMPOJ-An/12 rozhodla, že nemocenské pojištění žalobkyně jako zaměstnance uvedeného ust. § 2 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců ve znění platném do 31.12.2008 u zaměstnavatele Česká podnikatelská pojišťovna a.s. Vienna Insurance Group a.s. zaniká dnem 6.9.2007. Vydání tohoto rozhodnutí předcházelo zjištění, že žalobkyně byla zaměstnána v pracovním poměru v České podnikatelské pojišťovně a.s. od 1.5.2001 jako jednatel pro přímé obchody. Pracovní poměr byl stanoven na dobu určitou do 31.10.2001. Dne 22.10.2001 byl její pracovní poměr prodloužen do 30.4.2002. Dne 24.4.2002 byl pracovní poměr opět prodloužen do 31.10.2002. Dne 24.10.2002 byl prodloužen do 31.10.2003 a 1.10.2003 byl prodloužen do 31.12.2003. Žalobkyně se pak žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 4 vedenou pod sp. zn. 15 C 76/2004 domáhala určení, že ukončení pracovního poměru ke dni 31.12.2003 je neplatné. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 5.1.2005 byla žaloba zamítnuta.

Žalobkyně se proti tomuto rozsudku odvolala a Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 23 Co 125/2006-82 ze dne 17.5.2006 rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 změnil a určil, že ukončení pracovního poměru žalobkyně ke dni 31.12.2003 je neplatné.

Žalovaná Česká podnikatelská pojišťovna a.s. Vienna Insurance Group se sídlem v Praze 4, Budějovická 5, podala u Nejvyššího soudu ČR proti tomuto rozsudku dovolání, o němž pak Nejvyšší soud rozhodl rozsudkem č.j. 21 Cdo 3123/2007-129 ze dne 7.8.2008 tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze vázán stanoviskem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyšším soudem rozhodl rozsudkem č.j. 16 Co 416/2008-150 dne 10.2.2009 tak, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5.1.2005 č.j. 15 C 76/2004-40 potvrdil.

Žalobkyně poté, co v průběhu soudního řízení o její žalobě ve věci neplatnosti skončení pracovního poměru bylo pravomocně rozsudkem Městského soudu v Praze vysloveno, že ukončení pracovního poměru žalobkyně ke dni 31.12.2003 je neplatné, opětovně nastoupila do zaměstnání u tohoto zaměstnavatele v říjnu 2006. Z doložených mzdových listů za roky 2006 – 2008 soud zjistil, že žalobkyně v roce 2006 vykonávala pracovní činnost od 2.10. do 19.10.2006 a od 13.11. do 31.12. včetně vyčerpání 7 dnů dovolené, v roce 2007 vykonávala pracovní činnost od 1.11. do 9.1. a od 9.7. do 7.9. včetně vyčerpání 7 dnů dovolené, v roce 2008 pracovní činnost nevykonávala ani jeden den a byla jí poskytována náhrada mzdy. Žalobkyni pak bylo vyplaceno nemocenské za období trvání pracovní neschopnosti od 20.10.2006 do 12.11.2006, od 10.1.2007 do 30.6.2007, od 10.9.2007 do 4.2.2008 a podpora při ošetřování člena rodiny za období od 2.7.2007 do 4.7.2007. Zaměstnavatel žalobkyně dne 12.12.2008 ČSSZ písemně sdělil, že žalobkyni zastavuje vyplácení náhrady mzdy ve výši průměrného výdělku, neboť z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 7.8.2008 č.j. 21 Cdo 3123/2007-129 lze dovodit, že pracovní poměr se žalobkyní byl platně ukončen ke dni 31.12.2003.

PSSZ pak pro posouzení otázky, zda žalobkyně splňuje nárok na vyplacení nemocenských dávek a dávek nemocenského pojištění ode dne 13.11.2008 posoudila otázku, kdy pojistný poměr žalobkyně u tohoto zaměstnavatele zanikl. Bylo postupováno podle ust. §

7 zákona č. 54/1956 Sb. ve znění platném do 31.12.2008, podle kterého účast na nemocenském pojištění vzniká dnem vstupu do zaměstnání, které zakládá účast na nemocenském pojištění podle tohoto zákona a trvá po celou dobu trvání takového zaměstnání. Podle ust. § 8 zákona č. 54/1956 Sb. ve znění platném do 31.12.2008 účast na nemocenském pojištění zaniká dnem skončení zaměstnání a předpokladem zániku pojistného poměru je platné skončení pracovního poměru.

Podle § 42 odst. 1 zákona č. 54/1956 Sb. ve znění platném do 31.12.2008 dávky nemocenského pojištění náleží, jestliže se podmínky rozhodné pro jejich přiznání splnily v době pojištění podle tohoto zákona nebo sice po skončení pojištění, avšak ještě během doby, po kterou zaměstnanec pobírá nemocenské, podporu při ošetřování člena rodiny nebo peněžitou pomoc v mateřství, anebo jestliže se splnily v ochranné lhůtě.

V případě žalobkyně bylo zjištěno, že poté, co rozsudkem Městského soudu v Praze dne 17.5.2006 č.j. 23 Co 125/2006-82 bylo rozhodnuto, že ukončení pracovního poměru ke dni 31.12.2003 je neplatné, byla žalobkyni od 1.1.2004 vyplácena náhrada mzdy a nemocenské dávky. Bylo tak ze strany zaměstnavatele postupováno podle § 61 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb. účinného do 31.12.2006, zákoník práce. Podle tohoto ustanovení dal-li zaměstnavatel neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen mu poskytnout náhradu mzdy. Podle tohoto ustanovení zaměstnavatel žalobkyně postupoval i v tomto případě, kdy pracovní poměr měl skončit uplynutím sjednané doby. Náhrada mzdy žalobkyni náležela pouze v případě, že výpověď, resp. v jejím případě skončení pracovního poměru ve stanovené době, bylo neplatné. V době, kdy byla náhrada mzdy žalobkyni vyplácena, se dovoláním její zaměstnavatel domohl zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení se stanoviskem Nejvyššího soudu ČR, podle kterého došlo k platnému ukončení pracovního poměru žalobkyně ke dni 31.12.2003. V tuto dobu již žalobkyně pro svého zaměstnavatele práci nevykonávala, byla jí vyplácena pouze náhrada mzdy. V roce 2007 vykonávala pracovní činnost do 6.9. včetně vyčerpání 7 dnů dovolené. Žalobkyni pak bylo vypláceno nemocenské do 4.2.2008.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10.2.2009 č.j. 16 Co 416/2008-150 pak byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5.1.2005, jímž bylo rozhodnuto, že se žaloba na určení neplatnosti skončení pracovního poměru ke dni 31.12.2003 zamítá.

PSSZ při posouzení otázky, kdy skončil pojistný poměr žalobkyně, který zakládá účast na nemocenském pojištění, vyšla pak z této skutečnosti a posoudila pro nárok žalobkyně na účast na nemocenském pojištění pouze dobu doloženou mzdovými listy za roky 2006 -2008. V době, kdy žalobkyni byla vyplácena náhrada mzdy, nebyla žalobkyně nemocensky pojištěna, neboť žalobkyně nesplňovala podmínky nároku na vyplácení náhrady mzdy s ohledem na rozhodnutí soudu. Bylo vycházeno z toho, že žalobkyně byla po 31.12.2003 účastna nemocenského pojištění podle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném do 31.12.2008, po dobu faktického výkonu práce. Je nepochybné, že mezi žalobkyní a jejím zaměstnavatelem pracovní poměr poté nevznikl, neboť nebyly pro jeho vznik splněny podmínky stanovené zákoníkem práce. Nebyla uzavřena pracovní smlouva a práce byla vykonávána pouze na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17.5.2006 č.j. 23 Co 125/2006-82, které bylo Nejvyšším soudem ČR následně zrušeno. Z uvedených skutečností pak bylo zjištěno a doloženo, že skutečný výkon práce v případě žalobkyně

skončil 6.9.2007. Žalobkyni pak bylo následně ještě vypláceno nemocenské za období trvání dočasné pracovní neschopnosti od 10.9.2007 do 4.2.2008.

Pokud žalobkyně namítala průtahy, které vznikly v průběhu správního řízení o její žádosti o přiznání nemocenské v roce 2008, nepovažuje soud tuto námitku za důvodnou v tom smyslu, že by zmíněné průtahy způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná se pak k této skutečnosti vyjádřila a poukázala na to, že správní orgán přerušil související řízení ve věci nároku na nemocenské a toto přerušování náležitě odůvodnil. Soud se proto domnívá, že námitky žalobkyně nejsou za této situace, kdy probíhala zároveň dvě správní řízení, t.j. řízení o určení nároku na nemocenské a řízení ve věci ukončení pojistného vztahu, důvodné.

Námitky týkající se situace žalobkyně poté, co opětovně začala vykonávat práci pro svého zaměstnavatele v roce 2006 soud neshledal důvodnými. Poté, co žalobkyně požádala o opětovné zaměstnávání, bylo jejím zaměstnavatelem postupováno tak, že jí byla nabídnuta práce odpovídající jejímu předchozímu pracovnímu zařazení, i když v souladu s tehdy platným zákoníkem práce zaměstnavatel neměl povinnost umožnit zaměstnanci výkon práce, ale měl pouze povinnost poskytnout mu náhradu mzdy. Pokud pak žalobkyně namítá, že po ní byla vyžadována práce v terénu, i když původně byla zaměstnána a zařazena jako vedoucí obchodního týmu, není tato skutečnost pro posouzení této věci rozhodná.

Pro posouzení otázky ukončení pojistného poměru bylo podstatné období, kdy žalobkyně vykonávala pro bývalého zaměstnavatele práci za kterou jí byla vyplacena mzda. Žalobkyni nemohla být hodnocena doba pobírání náhrady mzdy jako doba trvání pojistného poměru, neboť soudní řízení o neplatnost skončení pracovního poměru bylo skončeno se závěrem, že pracovní poměr skončený k 31.12.2003 byl ukončen platně. Za této situace pak nemohlo být pro nároky na nemocenské hodnoceno období, kdy žalobkyni byla vyplácena náhrada mzdy, neboť žalobkyně nesplnila podmínku pro tuto výplatu.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaná náhradu nežádala.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 23. ledna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně